

les claus del dia



pareumàquines

ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

La crispació política com a gran aglomerador periodístic



La crispació política és la nova salsa amb què alguns diaris pretenen lligar el relat de l'actualitat a la seva conveniència editorial. Segui el cop a Pere Navarro, sigui el crim de Lleó, s'invoca un eteri clima de tensió abans que algú n'aporti indicis o en mostri els motius polítics. En el cas de la mort d'Isabel Carrasco, les presumptes assassines eren militants del PP. I el mòbil aparent és una revenja laboral (segons algunes fonts, barrejada amb qüestions sentimentals). Però tot i així, *El Mundo* ti-

lulava un dels seus editorials "Un ambient hostil que no ajuda a la convivència". El text desvinculava el crim de la política en un parell d'ocasions, però malgrat això acabava assegurant que la crispació política "contribueix a erosionar la relació amb uns polítics als quals ara es veu com a enemics". L'*Abc* també considerava que hi havia una derivada similar. Segons el seu editorial, el debat al qual obliga el crim de Lleó és "l'exposició permanent de la classe política a un judici públic en el qual se li atribueix la responsabilitat directa de tots els mals que pateix el país". I segueix: "La deslegitimació dels polítics s'ha posat de moda i ha estès l'argument subliminar que tot val contra ells, des d'un insult a les xarxes socials fins a un assetjament domiciliari". Mentrestant, el ministeri de l'Interior intenta salvar la nova llei de seguretat ciutadana. Editorials oportuns, oi?

Àlbum de titulars

"[L'exguerriller Mujica] se sorprèn amb els cabells blancs d'Obama" (Subtítol a 'La Vanguardia')

PARLEM-NE



DAVID MIRÓ

SUBDIRECTOR

Les campanyes electorals ja no són el que eren

NO FA PAS TANTS anys els quaters generals dels partits planifiquen les campanyes al mil·límetre i quan calia respondre a algun atac de l'adversari es prenen el seu temps. Una declaració al matí era analitzada i debatuda pels assessors de comunicació per buscar la millor resposta, i després es decidia en quin moment i de quina manera es feia pública. Era com jugar a escacs.

Ara és molt diferent. Qualsevol moviment imprevist incendia les xarxes i necessita una resposta immediata. Les decisions preses a la reunió matinal dels equips de campanya queden obsoletes quan surten per la porta i els arriba el primer

whatsapp amb el *hit* del dia. Llavors correm-hi tots. És el regne de la improvisació. A la de les eleccions catalanes hi va haver una vaga general (en què Ester Quintana va perdre un ull) i la informació falsa d'*El Mundo* sobre els comptes a Suïssa de Pujol i Mas. En aquesta campanya un fet completament imprevisible i desconegut en la democràcia espanyola com l'assassinat de la presidenta de la Diputació de Lleó va sembrar la confusió i la desorientació durant hores a les caravanes electorals i a les redaccions dels mitjans. Un servidor recorda perfectament com, en els anys de plom d'ETA, tots esperàvem l'atemptat de rigor a les portes de cada campanya, i ràpidament mitjans i polítics activàvem el protocol pertinent. A Lleó es va fer evident que no hi havia protocol.

Tampoc n'hi ha en un cas com el de l'agressió a Pere Navarro. Es tracta d'un episodi completament incontrolable des d'un punt de vista comunicatiu i en què els mitjans tenim poca capacitat per condicionar el relat hegemònic. Les xarxes són les reines del mambo. Per això és tan difícil avui dia qualsevol tipus de planificació. L'únic a què poden aspirar els *spin doctors* és a no cometre errors greus i, sobretot, a no fer-se autogols. I per això el que més fan ara no és tant prendre decisions com resar perquè no passe res.

vist alttwitter

Josep Rull i Andreu (@joseprull)

Secretari d'organització de CDC

"Pi de les Tres Branques: es poden atacar símbols, però mai no es trencarà la nostra voluntat de ser una nació lliure"

David Heredia (@dherediac)

Editor de revistes

"Que tan sols hagin serrat una de les tres branques i no el pi sencer és senyal que estan oberts al diàleg... #Pi3Branques, ara #Pi2Branques"

Sílvia Claveria (@Claveria)

Doctoranda en ciències polítiques (UPF)

"Serrar el Pi de les Tres Branques és la millor metàfora per mostrar que la tercera via és morta"

Ramon Pardina (@RamonPardina)

Guionista

"L'agressió al Pi de les Tres Branques és un símptoma de fractura forestal"

Carme Forcadell (@ForcadellCarme)

Presidenta de l'ANC

"No estem crispats ni tensionats, estem contents i esperançats perquè el 25-M votarem partits sobiranistes i el 9-N votarem independència #9n2014"

Stéphane M. Grueso (@fanetin)

Cineasta documental

"«S'han de netejar les xarxes d'indesitjables», diu el ministre de l'Interior. Les xarxes. Els dels comptes a Suïssa, dels fraus i els sobres, no. Les xarxes..."

Paco Arnau (@ciudadfutura)

Dissenyador gràfic

"I el que es diu a la xarxa social més gran d'aquest país, els bars, ¿com es regula?"

Javier de la Cueva (@jdelacueva)

Advocat, especialista en dret

de les tecnologies i de la informació

"El tema és molt més ampli que el dret a l'oblit [a internet]. Es tracta de com es regula jurídicament l'escriptura de la història"

Mireia Bel (@mire_bel)

Polítloga

"Dret a l'oblit, quin nom tan poètic... tant de bo poguéssim esborrar les coses així de fàcil, perquè ho diu la llei i amb un simple clic"

Vicenç Pagès Jordà (@WhistPlayers)

Escriptor

"Si no t'interessa aprendre a pronunciar els topònims i antropònims propis d'un territori que administres, llavors és una colònia"

IAQUÍ



CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR

Els que han de gestionar la misèria

A L'ARA TENIM un acord amb la Taula del Tercer Sector, amb qui co-organitzem un debat mensual. Ahir fèiem el segon, sobre la renda d'inserció mínima, a partir de l'informe que ahir i avui hem explicat a Societat. Els mitjans ens aproximem a les realitats de manera apressada, i hem de tendir a focalitzar algunes temàtiques i fer-les nostres. Aprofundir, triar, prioritzar. Acostar-nos físicament al tercer sector és una petita declaració d'intencions i també suposa comprometre'ns amb les causes que defensen, que en definitiva porten a la voluntat de fer un país socialment més just i combatre la desigualtat. La veritat és que quan escoltes dues hores professionals de l'assistència social explicant com aborden amb pocs recursos la pobresa creixent, l'impacte és gran. Ells admeten, alertant del risc de frustració, que gestionen la misèria, en tots els sentits, perquè tenen recursos insuficients per atendre esglaons molt baixos, d'alt risc. Un cop t'ho expliquen des del seu punt de vista i amb tota la cruesa, t'adones del risc que tots plegats acabem abaixant el llistó i parlant amb naturalitat de beques menjador, d'entregues d'aliments, de supervivència. Imprescindible, però gens suficient. La pèrdua de drets genera noves necessitats i, ocupats amb les emergències, repartint entrepans, podem oblidar que el llistó d'exigència ha de ser més amunt. Impedim que es desnodreixin, esclar que sí, però no oblidem ni un minut que la feina no és completa si no aborda a fons l'exclusió per resoldre-la.

LA TRIA DEL DIRECTOR

Societat: què passarà ara amb el Castor? Analitzem el futur del magatzem de gas amb l'expert Mariano Marzo

Economia: una sentència denega als ajuntaments que cobrin la plusvàlua per als immobles devaluats per la crisi

director@ara.cat
Twitter: @carlescapde

LA CITA
DEL DIA

FRANK MARSHALL

Un mal pla és millor que no tenir cap pla